

32194, II, E, g, 82 80 br

PETDESETLETNICA

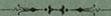
VINCENCIJEVE DRUŽBE,

TO JE:

PODUK O NJEJ IN MOLITVE.

IZDALA

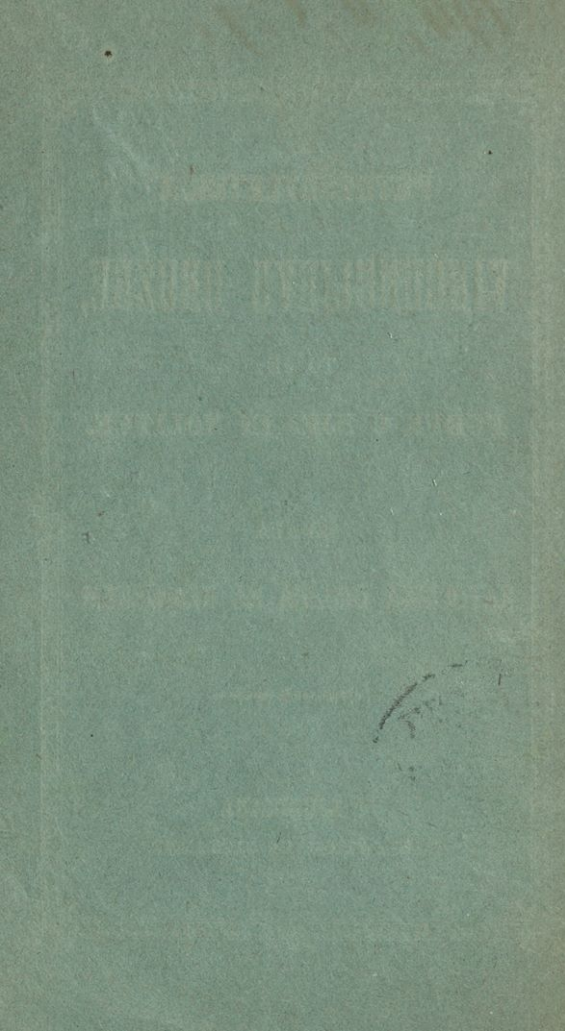
KATOLIŠKA DRUŽBA NA KRANJSKEM.

V LJUBLJANI.

TISK KATOLIŠKE TISKARNE.

1883.

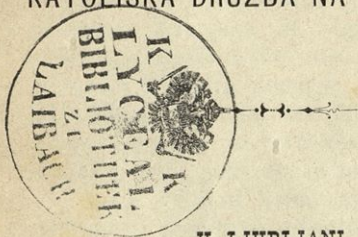
PETDESETLETNICA
VINCENCIJEVE DRUŽBE,

TO JE:

PODUK O NJEJ IN MOLITVE.

IZDALA

KATOLIŠKA DRUŽBA NA KRANJSKEM.

V LJUBLJANI.

TISK KATOLIŠKE TISKARNE.

1883.

Navadno se bolj slovesno obhaja petdesetletnica rojstva ali kake druge imenitnejše dogodbe iz življenja, n. pr. vstop v samostanski, duhovski, zakonski stan. Veči pozornost in slovesnost pa gre dogodbam, ki ne zadevajo posamezne osebe, temuč kako družbo, ali kako deželo ali ves človeški rod. Tako smo ravnokar obhajali dogodbo, ki je za slovenski narod velike važnosti, namreč dvanajsto petdesetletnico, ali šeststoletnico združenja Kranjske in Štajarske dežele s preslavno Habsburško hišo. Koliko se je žrtvovalo truda in denarja, da bi se ta deželni zakon primerno obhajal, da bi se starodavna ljubezen in zvestoba v ginljivi in krasni podobi pokazala in za stoletja vtrdila.

Leto 1883 ni samo zarad imenovane slovesnosti pomljivo, opominja nas tudi na neko drugo dogodbo, ki je za vse narode in dežele, za ves človeški rod prevelike važnosti; obhajamo namreč to leto petdeset-

letnico družbe sv. Vincencija, katera je bila 1833. leta vpeljana. Marsikdo bi utegnil vprašati, mar ni bila ta družba, kakor priča ime, od sv. Vincencija Pavljanskega vstanovljena? Gotovo je, da sv. Vincencij je sam neizrekljivo veliko storil za uboge, gotovo je, da je rad z združenimi močmi delal, da je tudi enake družbe vpeljal; ali te družbe so za njim s časomo zamrle in se niso v druge dežele razširile, dasiravno so za vse čase predpoda, kako se more zdatno ubogim pomagati. Družba sv. Vincencija, kakor je dandanes uravnana, z določnimi vodili in predniki, bila je vstanovljena 1833. leta. Njeno rojstno mesto je Paris, kjer ima še vedno glavni sedež in najvišjega predsednika; za izgled in varuha pa si je izvolila sv. Vincencija Pavljanskega.

Gotovo se nam bo lepši pojasnila imenitnost in lepota te družbe, ako saj nekoliko popišemo čas, v katerem je bila vstanovljena in se soznanimo z osebo, ki jo je vpeljala in se veliko trudila za njeno razširjanje v druge dežele. Čas, ki je rodil Vincencijevo družbo, je bil temen in žalosten, kajti otožno ste brleli lučici, kateri je božja previdnost vžgala v prid človeškega rodu. Prva luč, enaka solncu na nebu, je sv. cerkev, katera nadomestuje samega Gospoda Jesusa Kri-

stusa, ki obsvetuje slednega človeka, ki pride na ta svet. Ako je jasno na cerkvenem nebu, hodimo kakor po dnevu, ogibamo se lahko vsaki nevarnosti, ki nam preti, in ker ta luč obsvetuje tudi pot v pravo domovino, to je pot v nebesa, je sv. cerkev preimennitna pogoja naše časne in večne sreče. Druga luč, enaka mesecu na nebu, je svetna oblast, ki po od Boga prejeti pravici ljudstvo vlada, za njegove pravice, zlasti za njegovo časno srečo dela in skrbi. Cesarska ali kraljeva, sploh vsaka pravokrepna oblast je od Boga, kajti sv. vera nas uči, da ni nobene oblasti od drugod, kakor od Boga. (Sv. Pav. do Rimlj. 13.) Duhovska in deželjska oblast ste torej lučici, ki morate svetiti ljudem, da vlada med njimi mir, resnica in pravica, da dosežejo svoj časni in večni namen. Zoper to dvojno oblast je bil leta 1830 na Francoskem siloviti upor, divjala in razsajala je meseca julija revolucija, enako sovražna cerkvi kakor državi. Taka hudobna druhal hoče samolastno vladati, brezvestno in samopridno čez druge zapovedovati, ki torej ne veruje na vtrjeno pravo, ampak prekucuje vse stebre pravice in vpihuje luč vesti in sv. vere. Izpolnujejo se pri taki priložnosti besede sv. pisma. „Ljudje so bolj ljubili temo ko luč, zakaj njih dela so bile

hude. Slehern namreč, ki hudo dela, sovraži luč in ne pride k luči, da niso svarjena njegova dela. (Jan. 3. 14.) Kakor se je posrečilo prekuciji odpraviti postavno deželno oblast, tako se je trudila uničiti sv. vero in cerkveno oblast. Marljivo so hudobneži podkopavali božje razodenje, na njegovo mesto stavili so racijonalizem, ali ponosni nauk, da more vsa verska vprašanja gola človeška pamet, ali prav za prav sebičnost in naturno nagnjenje rešiti. Ta pogubljivi nauk je imel mnogo zastopnikov, ki so v tem smislu govorili in pisali, in kar je še hujši, ki so na višjih šolah tako podučevali. Ako se okuži vsa mladež, katera je upanje prihodnje dobe, zlasti ako se pokvarijo mladenci na višjih šolah, ki so odločeni za najimenitniše službe, kolika nevarnost preti človeškemu rodu! Take so bile razmere na Francoskem, zlasti v Parizu, ko pride tje 1831. leta Friderik Ozanam, vzorni in plemenit mladeneč, ki je ravnokar v Lijonu dovršil gimnazijo z najboljim vspehom. Bil je Ozanam jako nadarjen, pa tudi vzglednega obnašanja, kajti imel je vernega očeta in skrbno mater, katero so ljudje imeli za svetnico, oče in mati sta imela za najsvetejšo dolžnost dati preljubemu sinu dobro odgojo. Kaki razloček tedaj v krščanski oče-

tovi hiši in na brezverni univerzi! Spoznavši veliko nevarnost, ki od mnogih strani žuga, slabe zglede, ki k razuzdanosti vabijo, brezverstvo, ki povsod razprostira zapeljivo zastavo prostosti, blagi Ozanam pazljivo in resno premišljuje, ne samo, kako odvrniti od sebe nevarnost, ampak tudi kako boriti se za najsvetejši pravice človeškega rodu. Pomnoži tedaj svojo pridnost in delavnost, vkljub svoji mladosti peča se marljivo z resnimi resnicami, študira ne le zgodovino in modroslovje, ampak tudi verske resnice in njene vire ter postane v kratkem času določni in vnet zagovornik sv. vere. Posrečilo se mu je zbrati okoli sebe enako misleče součence, ki so storili trdni sklep posvetiti svoje moči preblagemu namenu ter se boriti za resnico, pred vsem za sv. vero. Zavezali so se med seboj shajati se v določenem kraju in času, da so imeli svoje govore, učena preiskovanja, da so se posvetovali kako najgotovejši in najhitrejši doseči blage namene. Svoje shode so imenovali konference, v katerih se je vse vršilo prav živahno, vadili so se jako marljivo, zadobili so vsled teh vaj tako bistroumnost in izurjenost, da so pri mnogih priložnostih občudovanje obudili. Te konference so obrodile v kratkem času mnogo lepega sadu, ne le v ožjem krogu

delavnih udov, ampak tudi učeni svet ni mogel odreči občudovanja tej marljivi in določni delavnosti. Ako je kak profesor na univerzi napadel kako versko resnico snidila se je še tisti dan konferenca, preiskavala je resnico, kateri se je krivica zgodila, sestavila se je apologija ter poslala dotičnemu profesorju. Takó je nekega dne v šoli napadel eno versko resnico profesor Joufroi. Drugi dan je imel profesor že pismo v rokah, ki zagovarja in brani resnico, katere se je prejšnji dan lotiti predrznil. Dokazi za resnico bili so tako jasni in jeditnati, da je bil Joufroi ne le osupnjen, ampak tako prepričan in ginjen, da je pismeno obravnavo v šoli javno pohvalil in da je tako rekoč svojo krivico preklical. Pismo je sestavil in pisal Ozanam sam, ki se je tudi podpisal. Vsled takega možatega postopanja zapazilo se je kmalo na vseučilišču, da so profesorji bolj zmerni in pazljivi, kajti bali so se, da bi ne bili osramoteni od vnetih mladih zagovornikov. Ozanam je pa tudi pri taki delavnosti v učenosti tako napredoval, da ga je jel svet občudovati in da je bil vkljub njegovi mladosti imenovan za profesorja na pariški univerzi.

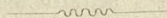
Ozanam pa ni bil samo bistroumen in učen mož, imel je tudi, kar je še veliko

več, blago plemenito, rahlo čuteče srce. Postavil si je neumrljivi spominek in spletel neusahljivi venec s tem, da je vstanovil kot dvajsetletni mladeneč družbo sv. Vincencija. Povod temu je dalo očitiranje nasprotnikov, ki so zaničevali cerkev, rekoč, da je nerodovitna in da ne kaže nikjer svoje vzvišene moči in delavnosti. Ozanam predlaga zato v zboru svojih součencev, da naj se osnova družba, ki bi bolj z deli kakor z besedo razodevala notranjo moč in lepoto krščanske vere. Meseca majnika 1833. leta se je spolnilo, kar je želel in predlagal Ozanam; 8 vzornih mladenčev, skoraj vsi so bili v dvajsetem letu, se je posvetilo temu lepemu poklicu v duhu krščanske ljubezni delati. Družbo so imenovali po zgledu prejšnjih zborov tudi konferenco; kajti hotli so se vsaki teden sniditi v posvetovanje kje in kako zdatno ubogim pomagati in socialno vprašanje na krščanski podlagi rešiti. Za patrona so si izvolili sv. Vincencija Pavljanskega, ki je najlepši izgled kako naj se krščanska vera v delavni ljubezni oživlja in vtrjuje. Tudi v verskem obziru je imenovana družba silno važna, kajti kdor po veri živi, se najhitrejši prepriča, da je krščanska vera božja vera. Kristus sam pravi: „Moj uk ni moj, ampak tistega, kateri me je poslal. Ako

hoče kdo njegovo voljo storiti, bo spoznal iz uka, ali je iz Boga, ali jaz sam iz sebe govorim.“ (Jan. 17. 16. 17.) Ako delamo za bližnjega, razodevamo ljubezen do Boga, spolnovanje dobrega je pravo znamenje resnične ljubezni. Dobra dela so najkrepkejši govor, najbolj prepričavno nagibovanje za sv. vero. Dela ljubezni spodbujajo tudi nevernika in omahljivega kristjana, ako premišljuje vnete delavce v gospodovem vinogradu, ki žrtvujejo denar in trud, ne da bi od sveta pričakovali hvale ali plačila. V začetku krščanstva so dela ljubezni mnogo paganov spreobrnila k pravi veri, osupnjeni neverniki so djali: vera, ki obrodi tako žlahtni sad, mora biti božje delo. Kakor prava vera pelje in nagibuje k ljubezni, tako obuja ljubezen tudi vero v našem sreću. V današnjem času, ko sv. vera peša, je želeti, da bi delavna ljubezen umirajočo vero oživela. Posamezen človek, ako je tudi vnet in delaven, ne more toliko, kolikor premore združena moč, in človek ne živi dolgo časa, družbe pa žive za stoletja. Lahko je tedaj umeti, da nas prisrčno veselje navdaja, ko obhajamo petdesetletnico družbe sv. Vincencija, katero spremlja posebni nebeški blagoslov od začetka do današnjega dne. V kratkem času se je razširila skoraj po celem svetu in

šteje nad 5000 konferenc, ki vsako leto veliko milijonov med uboge razdelé in druge vsakovrstne dobra dela pletó v krasni venec krščanske ljubezni. Katoliška družba ima gorečo željo, da bi drevo, katero je posadil Frid. Ozanam, krepko rastlo, da bi se vedno bolj razprostiralo in mnogo sadu donašalo. V Ljubljanskem mestu imamo sicer že dve konferenci, ki ste si že spoštovanje in ljubezen pridobili, v sedmih letih njenega delovanja veliko dobrega storili, vendar moramo reči, da je še vedno premalo delavnih udov, ki bi v obilnem številu mogli imenitno skrb za uboge vrediti in rodovitno storiti. Enako bi bilo lahko doseči, da bi se konference osnovale po drugih mestih, trgih in vaseh naše dežele, katere bi naši domovini neizrekljivo veliko koristile v dušni in telesni prid. Taišto naj bi se vpeljaló po Istrijskem in Štajarskem. Tako n. pr. še vedno v Trstu ni nobene konference, kjer je vendar tako rodovitno polje za to družbo, kajti kolikor veči je razloček med ubogimi in bogatini, toliko potrebníša je družba sv. Vincencija. V ta namen in v poslavljenje petdesetletniče objavi katoliška družba prelepo knjižico v domačem jeziku, katero je spisal slavni Alban Stolz in ki je dobro znana po širokem svetu pod imenom: Poduk o družbi

sv. Vincencija. V kratkem pojasni spreten pisavec ne le korist te družbe, ampak pokaže tudi način kako se družba povsod in z malimi močmi lahko vpelje. Bog daj obilni blagoslov!

Molitev za odpustke.

V porabo udom družbe sv. Vincencija
Pavljanskega.

Zahvalimo se ti, o Gospod, za mnoge in velike dobrote, s katerimi si dosihmal obkladal družbo sv. Vincencija Pavljanskega.

Prosimo te, oziraj se tudi v prihodnje na to, nam zeló drago družbo, na nje posamezne konference, posebno pa na to, kateri mi pripadamo. Naredi, da se povsod razširja in za vse čase vtrjuje, da v nji veje isti duh pobožnosti, priprostosti in bratovske ljubezni, ki je bil od začetka v nji, tako, da bodo nje dela prosta vsake zemeljske dobičkarije in poželjivosti, in čezdalje več sadu za nebesa prinašajo.

Ti sam veš, o Gospod, koliko potrebujejo uboge družine na duši, koliko na telesu, a vendar jim le v pičli meri moremo pomagati. Ti tudi veš, koliko da sami potrebujemo. Usmili se tedaj nas o Gospod, in daj nam, da vsi občutimo tvoje brezkončno usmiljenje.

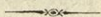
Tudi za tiste naših sobratov pri naši družbi prosimo, milostljivi Bog, kateri so sedaj v ti ali uni stiski, da jim prideš na pomoč. Razli nad nje moč in modrost, mir in zaupanje, ki od tebe izhaja. Naj ti dopada njih in naše trpljenje, katero zavoljo Kristusa voljno potrpiamo, da nam bode sad prineslo za večno življenje.

Po zasluženji našega Gospoda Jezusa Kristusa, po posebni priprošnji Matere Božje, sv. Vincencija Pavljanskega, našega patrona, te konečno prav prisrčno prosimo, da nas in vse naše sorodovince, reveže nam izročene in tudi nam drage sobrate naše družbe, ko mine naše življenje, sprejmeš v večno kraljestvo. Amen.

Kratek poduk

o

Vincencijevi družbi.

§ I. Kaj ima to v sebi, da je kdo pri Vincencijevi družbi?

Krščanska vera naravnost zapoveduje, da je edino prava pot k večnemu izveličanju: vera združena z delavno ljubeznijo. Je pa prav mnogo kristjanov, ki sicer niso brez vere, ki pa mislijo, da je dosti, ako se človek varuje le večih grehov, a ti ljudje malokedaj ali nikoli ne skazujejo dela ljubezni. Podobni so drevesu, ki zeleni, tudi ima cvetje dobrih sklepov, nikoli pa ne prinaša sadú dobrih del. Nad deli ljubezni je pa neizrečeno veliko ležeče. Bog jemlje to tako pri resnici, da bo, kakor naravnost pove Izveličar, postavil na levo stran med pogubljene tiste, ki niso skazovali dela usmiljenja; a tisti, ki bodo stali na desni strani, bodo

imeli delež v nebesih, ker so bili navajeni, zvrševati tukaj na zemlji dela usmiljenja. Človek je pa po svoji naravi len in mlačen do dobrih del; ako ima včasih tudi kako dobro naprejšetje, tu in tam kaj stori in potrebnim daje, kmalo se zopet povrne v prejšno mlačnost, ter živi in giblje se le za svojo osebo in morda za svojo družino. Zatoraj tudi opominja apostelj kristjane v pismu do Hebrejcev 10. pogl. 24. vrst.: Opominjajmo drug drugega k gorečnosti v ljubezni in v dobrih delih.

Kje pa najdemo tako potrebno vzajemno spodbudo k ljubezni in dobrim delom? V navadnem svetnem življenji je ne najdemo; vsak gre za svojimi opravki, in če je tudi kaj dobrega storil, mu gre le za svojo korist, za svoj zaslužek. So sicer marsikatero katoliške družbe, ki imajo veliko ceno za ude, a tudi za katoliško cerkev n. pr. misijonska družba za spreobrnjenje paganov, družba sv. Bonifacija. A tukaj se zavežejo udje le za majhne dari, za kratko molitev, in le predstojniki imajo druga opravila, ker skrbé, da se doneski pravilno razdelé; delo pa, težave in nevarnosti, katere prinaša razširjenje sv. vere pri paganih, prevzamejo misijonarji. Nikjer pa se v resnici ne spolnuje zahtevanje aposteljnov, nikjer se redno

kristjanje drug drugega spodbujajo v delu ljubezni, tako kakor pri Vincencijevi družbi, o čemur hočemo sedaj govoriti. Kdor je ud te družbe, tega vsak teden opominjajo, da opravlja Bogu prijetna dela, a on tudi druge opominja in delavno krščanstvo se tako prijetno in brez težav pospešuje.

§ 2. Kaj hoče in kaj dela Vincencijeva družba?

Druge bratovščine imajo namen, da udje s skupnimi vajami napredujejo v pobožnosti in bogoljubnosti in si tako zasluženje pridobivajo, a ta družba si prizadeva to doseči z deli krščanske ljubezni do bližnjega. Družbeniki hočejo biti gibčni udje Kristusovi, pravi postreščiki božji, sobratom pomagati na duši in telesu. Kakor je Izveščar, ko je bival na zemlji, pomagal bolnim in betežnim, a pri tem imel še viši namen, ozdraviti njih duše, tako si prizadevajo tudi udje te družbe hoditi za Kristusom, ker si prizadevajo pomagati revežem, bolnim in pomoči potrebnim, ne le v telesnih stiskah, marveč imajo pred sabo še viši namen, to je, skrb za zveličanje svoje in svojega bližnjega. Zaupanje in hvala ubogih, prijazne besede in usmiljenje, katerega so bili deležni,

naj udom odpira tudi vrata do srea ubožnih, ki so dostikrat na duši ravno taki reveži, kakor na telesu. Vincencijevi bratje naj gredo, tako rekoč, na lov za žlahtno divjačino, za zgubljenimi dušami in tako naj vlove imeniten plen, naj vlove velik nebeški dobitek, o katerem govori apostelj na koncu svojega pisma: Bratje! ako je kdo izmed vas odstopil s pota pravice, in bi ga kdo nazaj pripeljal, naj vé, da tisti, kdor odvrne grešnika z njegove krive poti, reši dušo smrti in pokrije veliko število svojih grehov.

§ 3. Kedaj in komu naj skazujemo krščansko usmiljenje?

1. Bolnem u. Bolnik je tako zeló reven in potreben, da ima vsak kristjan, kdor hoče usmiljenje skazovati, tukaj obilo priložnosti. Po navadi je tudi bolnik bolj voljan sprejeti versko opominovanje in prigovarjanje, kakor v zdravih dneh. Toraj sliši obiskovanje bolnikov posebno med delavnost Vincencijeve družbe. Vže to je bolniku v tolažbo, da imajo tudi drugi, ne le domači, ž njim usmiljenje in sočutje, potem pa potrebuje večkrat drugačne in boljše hrane, postrežbe, treba, da mu kdo drugi opravi, kar sam ne more, in prigovarja naj se mu,

da vredi časne zadeve. Posebno pa naj družbeniki sv. Vincencija na to gledajo, da bolnik dobro pripravljen prejme svete zakramente, ako bolezen dolgo traja, ako je mogoče vsak mesec po enkrat. Pri takem obiskovanju je tudi večkrat prilika, ozirati se na druge ude v družini, bodi si, da jih opominjamo k vernosti, k lepi vzgoji otrok, k miroljubnosti, ali da jim kaj svetujemo, jim dobre bukve posodimo, ali sploh jim pomagamo v raznovrstnih telesnih in dušnih potrebah, katerih je najti povsod dovolj.

Dobro delo je tudi, ako ud Vincencijsve družbe, kedar mu čas in okoliščine prepuste, pri nevarno bolnemu nekaj noči prečuje in umirajočemu pomaga.

2. Obiskovanje vjetnikov, kjer je vstop dovoljen do njih, ponuja udom družbe sv. Vincencija priliko, da tolažijo in pristopijo nesrečnim sobratom. Vjetnik je odločen od sveta, nesreča ga je omečila in zato se ga zveličanski nauk, kateri se mu daje ustmeno ali ktereга dobiva iz dobrih bukev, lože prime in sad pri njem obrodi. Ako ni dopuščeno ž njim govoriti, vendar se nemara to dokaže, da se mu kake bukve pošljejo, katere mu bodo kažipot, da zopet najde pot do Boga.

3. Mladini. Udje Vincencijsve družbe

naj posebno pazijo, kako ravnajo z otroki v družinah, katere obiskujejo. Kjer najdejo nerodnosti ali naopačnosti, tam bodo starišem in odraščnim rodovincem na srce govorili in jim pokazali, kaj se ima storiti, kaj opustiti, da se otroci keršansko izredé. Kjer je v hiši pričakovati za otroke le pohujšanja, bodo se družbeniki prizadevali, spraviti take nesrečne otroke v zavetišča ali v krščanske družine. Ako se izpuščajo dečki ali deklice iz šole, je za družbenike važna zadeva, da pomagajo revnim družinam v dejanji in s svetom, da se taki otroci naučé prislužiti si svoj kruh; na drugi strani da se obvarujejo nevarnih služeb, hiš in družin. *)

Posebno pa je potrebno, da se keršanski možje potegnejo, za rokodelske učence. Kjer je to mogoče, naj se zbirajo vsi taki učenci ob nedeljah zvečer; kjer ni večje izbe za to, je nemara šolska soba za to pri-

*) Skušnja uči, n. p. da je za dekleta služba v tujem kraji bolj nevarna, kakor v domačem, da se rokodelski učenci pri mojstrih, ki imajo veliko družnikov, manj naučé in lože spridijo; da so mlade osebe, ki iščejo po tovarnah svoj zaslužek, navadno za gospodarstvo nesposobne, ne gledé na druge nevarnosti na duši in telesu, da družniki v Švici ali drugod, ker pristopijo v tako imenovane delavske družbe, navadno pridejo ob vso vero.

pravna. Tukaj naj se nekateri družbeniki potrudijo, da jih kaj podučé, jim kaj beró, ali pišejo ž njimi, ali da jih na kak prijeten način razvedré. Posebno se s tem ubrani škodljiva lenoba, pohajkovanje po noči, da drug drugega ne spridijo s pohujšljivimi pogovori.

Ako je v kakem večem kraji katoliško rokodelsko društvo, naj družbeniki na vso moč pospešujejo njega razvitek, kjer ga ni, naj skušajo, da ga osnujejo. Taisto velja o tako imenovanih mladeniških družbah.

Družbeniki naj gledajo tudi na to, da ubranijo pri takih mladih ljudeh, ki še ne morejo stopiti v zakon, toliko nevarno znanje. To se more zgoditi, ako se starišem ali gospodarjem, pri katerih so take osebe, o tem pové in se jim na srce govori, da naj naredé konec takemu nevarnemu znanju. V časih se tudi to zgodi s tem, da se družbenik ali znanec, katerega za to prosimo, nagovarja takega mladega človeka, da naj opusti tako znanje. Razume se, da je tukaj treba previdno gledati na vse okoli-stave, a prizadevanje naj se opusti, ako ni upati, da bi se kaj doseglo.

4. Revežem. Družbeniki morajo za te skrbeti in jih podpirati tako, da se tudi skrbi za njih dušno korist. Da se pa to

zgodí, naj družbeniki nikar revežem daru na svojem domu ne dajo, marveč sami naj gredo k njimi v hišo, naj se ž njimi pogovarjajo in naj dajo podpore, ki je v društvu za to odmenjena.

Ljubezen, ki se tukaj skazuje revežem, pripomore, da so tudi pripravljene, sprejeti opominovanje ali svarjenje ali sploh, da se dajo kaj podučiti. Posebno pa naj družbeniki v revnih družinah gledajo in naj delajo na to, da se opravlja juterna in večerna molitev, da se vsaj ob nedeljah kaj Božjega v hišah bere, da reveži hodijo v cerkev k službi Božji in k svetim zakramentom, da se po pregrešnih potih ne shajajo in skupaj ne stanujejo sumnjivi ljudje, da nedolžnost otrok ne trpi škode po neprevidnosti v ležiščih, da otrok ne pošiljajo beračit, da se vadijo štedljivosti in se prihranjuje denarja za prihodnje četrletje. Kar se poslednjega tiče, nekatere Vincencijeve družbe tako ravnaajo, da se ubogim ljudem ponudi, naj vsak teden nekaj svojega zaslužka dajo hraniti kakemu udu Vincencijeve družbe. Ako se potem stanovanje plačuje, dobé svojo ulogo nazaj, in še za vsak uložen goldinar kak groš ali desetico več, da takó spodbujamo reveža, naj pridobljeno shranjuje za prihodnje potrebe.

5. Naj se odvrtačujejo smrtni grehi. Ker ni večega zlega, kakor greh, in je še veliko več vredno smrtni greh ali ubraniti ali zadržati, naj družbeniki posebno skrbé, da odpravijo, kar je v Božjih očeh gnjusoba. Semkaj spada, naj vse storé, da odpravijo divje zakone, pregrešno ljubkovanje; naj osebe, ki živé v sovraštvu, med sabo spravijo, ali zakonske, ki so ločeni, zopet združijo, da osebe, ki so vdane pijančevanju, napeljujejo k treznosti, naj ubranijo tožbe, naj odpravijo iz družin slabe bukve ali časopise, naj opozarjajo stariše na slabo zadržanje njih otrok, naj odvrnejo javno pohujšanje, ako drugo ne pomaga, naj naznanijo to svetni ali cerkveni oblasti.

Poseben pripomoček, s katerim se odpravi brezštevilo grehov, in za katerega naj se družbeniki posebno poganjajo, je sv. misijon. Ker so družbeniki keršansko jedro v soseski, je prav v duhu društva, da prosijo pri duhovnem za to, da se na vso moč trudijo, da postane občina deležna te velike dobrote sv. misijona. Po misijonu se navadno zgodi, da se več ljudi oglasi za pristop v Vincencijevo družbo, ako je v kraji že taka družba.

7. Posebni zlegi posameznih

krajev. Kar je bilo dosihmal povedanega, se nahaja več ali manj v vsakem kraju. So pa še v kakem kraju posebne potrebe v verskem in nraavnem obziru, ki se ne nahajajo pod temi imeni. Več ko je keršanske ljubezni pri posameznih družbenikih, več bodo najdlji tudi vnanjih in notranjih zlegov v občini, kjer bode treba pomoči, in toliko bolj se bodo posvetovali o pomočnikih, kako bi bližnjemu pomagali, kako bi ga poboljšali in njegovo dušo rešili.

Taki zlegi, ki škodujejo duši in telesu so po nekaterih krajih: žganjepitje, plesišča, napuh v obleki, delo po nekaterih tovarnah. O vseh teh nepriličnostih se bodo posvetovali Vincencijeve družbe, kako je tukaj pomagati. Se vé, da si človek nakoplje skrbi, truda, žrtvovanja in drugih sitnost, a s tem se spolnuje zeló imenitna naloga. Izveličar pravi namreč: „Kdor hoče za manoj priti, naj zatajuje samega sebe, naj vzame svoj križ vsak dan na-se in naj hodi za menoj!“ Ker je mnogo ljudi tedna in leta brez križa, kako morajo vsak dan svoj križ nositi. Odgovor, več ko imaš ljubezni do bližnjega, več imaš križev. Kakor je Izveličarja le ljubezen prisilila, da je strašen križ vzal na svoje rame, tako moramo tudi mi iz ljubezni do bližnjega radovoljno svoj križ na-se vzeti,

t. j. skrbeti, dati, storiti in trpeti, da bližnjemu pomagamo na duši in telesu, ali pa kakor apostel pravi do Galačanov 6. Nosite drug drugega težo in tako boste spolnili Kristusovo zapoved.

§ 4. Kaj se daje potrebnim?

Skušnja nas uči, da je z darmi v denarjih, kateri se dajo revežem, dostikrat sklenjenega malo blagoslova. Veliko ubogih ni toliko spretnih ali nimajo toliko oblasti čez se, da bi denar obrnili le za potrebno in hitro vse porabijo, kar dobé, včasih tudi za gizdavost. Zato so družbe sv. Vincencija tako osnovane, da revežem navadno ne dajo denarja, namesto tega pa listke ali tiskane karte, kjer so zaznamovane nakaznice za stvari, kar jih potrebujejo, družine, n. p. kruh, moka, riž, meso, obleka. Na listku za živež ali drva je tudi zapisano, koliko se ima dati in ime obrtnika ali hiša, kjer se za karto daje, kar je zaznamovanega. Vincencijeva družba izvoli namreč poštene obrtnike, pri katerih se za karte kakor za papirnati denar, daje to, kar je tam zaznamovanega n. p. 30 *dkg.* mesa, 1 *klg.* moke. Čez nekatere tedne pa pobere

kasir karte, ker plača, kolikor znesó. — Večkrat se pa družini ali osebi pomaga še bolj kakor z živežem tako, da se ji preskrbi delo in zaslužek. Udje Vincencijeve družbe to sami storé ali pa naprosijo svoje znance, da za to skrbé. Ker po mestih ubogi ljudje po zimi dostikrat zelo prezebajo, nakupi družba drv, in daje najpotrebnejim nakaznice na toliko in toliko drv itd. Revežem dostikrat primanjka potrebne obleke, družba pa prosi ponošene obleke pri premožnih ljudeh, in jo potem revežem delí, isto tako tudi posteljno obleko, čevlje, tudi se lahko udu naroči, da pri dražbah, kedar so take stvari bolj po ceni, za reveže kaj nakupi. Zaloga se potem shranjuje pri kakem udu. Ako nastane nujna potreba v kaki družini, posvetujejo se potem v zboru, koliko se ima oddati zaloge.

Daljši pripomoček so tudi koristne bukve. Ker je skrb za izveličanje duš poglavitno, za kar se ima prizadevati družba, ni dosti samo opominjevanje in podučevanje, kedar v hišo pridemo, marveč v ta namen služi tudi dobro branje; osebam ki so dolgo časa bolne, ali sicer takim, ki ne morejo delati, so dobre bukve v razvedrilo in v versko spodbudo. Zatoraj mora družba imeti malo zalogo takih bukev, ki poduču-

jejo in spodbujajo za kršansko življenje, pa tudi zabavnih, ki pa vendar spodbujajo k ljubezni do Boga in h kršanski veri. Ker pa bukve pridejo v roko le revnim neučnim ljudem, morajo pisane biti le prav poljudno. Duhovnik v kraji bode vedel najboljše svetovati, kaj je tukaj preskrbeti, kaj napraviti. Tudi ene ali druge bukve za bolnike naj ima družba pri rokah, da se bolnim in umirajočim iz njih kaj naprej bere ali moli, ali naj to storé družbeniki sami, ali naj domačim ljudem pri bolniku bukve pusté in naj se jim ukaže, da naj od časa do časa bolniku kaj beró.

Ker imajo družbeniki družbe sv. Vincencija skrbeti, da si pridobé ljubezen pri ubogih, da so toliko bolj pripravljeni, sprejeti zveličanskih naukov, naj se jim včasih kaj stori ali dá, kar ni tako silno potrebno n. p. kaka svetinja, kake molitevске bukvice, Posebno pa je dobro, ako se ob božičnih praznikih ali drugih večih godovih ali v dan prvega sv. obhajila ubogim, za katere skrbi Vincencijeva družba, daje kakšno malo darilo.

Denar, katerega družba potrebuje, da more kaj pomagati, ne more se spraviti skupaj samo z doneski udov, zato družba tudi sprejema druge ude, ki se zavežejo,

da hočejo vsak mesec ali vsako četrletje kaj v denarjih dati. Ti pripomočni udje se imenujejo dobrotniki Vincencijeve družbe; vdeležé se tudi odpustkov, kateri so Vincencijevi družbi podeljeni iz Rima.

Da je družba skoz in skoz dobrotljiva gre še dalje za reveži, kakor samo do konca življenja. Takim, za katere je v življenji skrbela, kaže tudi po smrti svoje usmiljenje.

Družbeniki, katerim čas dopušča, gredó za pogrebom, v prvem zbirališči, kedar se zvé za smrt, molijo družbeniki za revne: „Iz globočine vpijem“, in kjer je revščina in pomanjkanje tako veliko, skrbi družba, da se za nje bere sv. maša.

§ 5. Kako je z opravili pri ti družbi.

Vsako nedeljo ali tudi sicer kak drug dan v tednu pridejo udje ob določeni uri skupaj. Najprej se moli molitev, ki se nahaja tukaj v ti knjižici k sklepu, potem se bere kaj pobožnega, n. p. nasledovanje za Kristusom ali pa iz mesečnih zvezkov kako poglavje. Molitev naj sklicuje pomoč Božjo za dobro delo, in branje naj duha pri družbenikih vsposobi, da bode pripravljen opravljati bogoljubna dela. Potem je razgovor o družbenih zadevah, tedaj nasveti

zarad sprejemanja novih udov, v denarstvenem stanji, o zalogi itd. Poglavitno pa, predsednik po vrsti praša ude družbenike, kaj so v tednu našli potrebnega pri svojih revežih. Osebe ali družine, za katere se skrbi, se tako rekoč, razdelé med družbenike, t. j. vsakemu udu se odloči ena, ako je potreba tudi več hiš, kamor hodi reveže obiskovat in donaša potrebne pomoči. Kjer je mogoče, naj hodita po dva uda v jedno hišo, posebno naj pa vsak na novo pristopivši ud hodi s kakim drugim po hišah, da se priučí, kako je tam navada. Pri zborovanji naj pové vsak ud, kake potrebe so se pokazale, ko je hišo obiskal, in nasvetuje, kako naj se tu pomaga, kako se zljajša revščina. Večkrat se gre posvetovati tudi o tem, kako gre pomagati pomoči potrebnemu, da se mu dajo v roke pobožne bukve, da ga obišče kak duhoven, da se mu prigovarja, naj skrbi za svojo dušo. Pri takih posvetovanjih se je treba varovati, da se ne objavi o osebah, katere obiskujemo, brez potrebe nič slabega, in da nismo krivi greha opravljanja, ko se vendar shajamo, da dobro delamo.

Tako vzajemno pogovarjanje ima to dobro, da družbeniki ne delé kar povprek daril, tako, da bi nekdo dobival pomoči

od več strani, a drugi pa zopet bil pozabljen.

Tudi tukaj velja beseda, katero je spregovoril Izveličar o tem, kar se tiče molitve: „Kjer so dva ali trije v mojem imenu zbrani, sem jaz med njimi.“ Kakor molitev, ki se skupno opravlja, Gospodu bolj dopade, tako mu tudi bolj dopada, ako se združimo skupaj, da delimo dobrote, kakor da bi vsak po svoji glavi delil miloščine. V skupnosti se več opravi, bolj pomaga.

Ob sklepu zborovanja dá vsak ud kak poljuben dar, zato je ali posebna pušica, ali se pobira, vendar tako-le, da se ne vé kaj daje posamezni. K sklepu se moli.

Ako je v občini družba ženskih oseb v podporo revnim, ne sme se Vincencijeva družba ž njimi zediniti, t. j. da bi imeli skupne seje. Vendar pa naj Vincencijeva družba, ako gre skrbeti za bolne ženske, za vdove ali zapuščene sirote, to prepusti ženam, ker moške osebe ne morejo obiskovati ženskih oseb po hišah, da bi jim pomoči delile.

§ 6. Kako gre postopati, da se osnuje taka družba.

Nikakor ni potreba, da bi se združilo na jeden pot mnogo oseb, da vstanové tako

družbo, marveč dosti je, da se le trije v to združijo. Skušnja nas uči, da so taka podvzetja najboljša tam, kjer se začne z malim tiho in ponižno. Ako ostanejo ti, ki so osnovali družbo, zvesti in stanovitni in se privadijo kršanskih del, poprijeli se bodo tudi drugi, katere navdihuje duh božji in se od onih naučili. Kdor dvomi nad tem, bode li mogel spolnovati dolžnosti stanu, naj pristopi začasno, in potem, ako ne ostane, naj se društva vdeleži tako, da od časa kaj dá v blagajnico. Razume se samo ob sebi, da se v društvo sprejemajo le osebe popolnoma keršanskega življenja, kdor namreč zanemarja svojo lastno dušo, ni sposoben da bi skrbel za dušo in telo drugih ljudi, kakor so to dolžni storiti udje Vincencijeve družbe.

Tukaj ne gre misliti, da bi Vincencijska družba pomagala vsemu svetu, to more le Bog, marveč udje naj v svojem okrožji Bogu služijo z deli usmiljenja in ljubezni do Boga in do bližnjega. Neogiblivo tudi ni potrebno, da bi bili tudi duhovni zraven in jo vodili, ker duhoven je že po svoji službi dolžan opravljati dela usmiljenja in skrbeti za izveličanje duš. Vendar pa se bode v mnogih občinah družba najlože tako dala napraviti, ako se duhoven vsaj od za-

četka za stvar poteguje, ker seznanjeni kršanske mladenče in može s to napravo, zbira take, ki se za to oglašajo, in ž njimi vse naravna, kar je k družbi potrebno, ali kakor pravimo, kar spada h konferenci, in če mu opravila dopuščajo, naj bode navzoč pri sejah, da nasvetuje potrebno. Takrat tudi duhoven moli molitev, ki se navadno opravlja pred sejo; tudi lahko duhovnik v družbi s kakim drugim udom obiše revno družino ali kakega bolnika; novinec v družbi se privadi občevanju z ljudmi pomoči potrebnimi. Ako je duhovniku res skrb za zveličanje duš, bode spoznal, da Vincencijeva družba izvršuje kršansko življenje, a bode pri družbenikih najdel tudi pomočnike, ki ga bodo podpirali pri njegovem delovanju.

Brž ko se nekatere osebe odločijo, da osnujejo tako družbo, voli se najprej predsednik, perovodja in denarničar. Ti oskrbujejo družbene zadeve. Predsednik, kateremu se doda še namestnik, določuje čas shoda, njemu se oglašajo tisti, ki hočejo pristopiti, on vodi pogovore v sejah. Računovodja gospodari s premoženjem in z družbino imovino, potrebno napravlja in vodi račune o prihodkih in stroških.

Dalje je po vseh občinah dosti oseb, ki ne morejo sicer vstopiti kot delavni udje,

ki pa so pripravljene, podpirati podvzetje z denarji in z drugimi rečmi, s katerimi se potrebe zljajšujejo. Najboljše je, ako se take osebe vpišejo, koliko hočejo na mesec ali na leto dajati, blagajničar ali kak drug ud od časa do časa pobere te doneske.

Ako je pravih udov še le malo, je najbolje, da se udje zbirajo v hiši pri kakem družbeniku, ako je duhovnik sam ud lahko v župniji; ako je pa število veliko, naj se porabi šolska izba za to, tem ložje, ker je zborovanje navadno ob nedeljah.

Kjer se je družba vstanovila, a se je ni vdeležil duhovnik, naj se mu o tem naznani, s prošnjo, da bi družbo podpiral s svetom in dejanjem.

§ 7. Koristi, katere donaša družba udom.

Največa in najbolj gotova korist je v izreku sv. pisma o poslednji sodbi. Tukaj se bere, Matevž 25, 34: Potem se bode kralj obrnil na te, ki so na desnici ter jim poreče: „Pridite blagoslovljeni mojega očeta: posedite kraljestvo, ki vam je od začetka sveta pripravljeno. Ker lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; tujec sem bil in ste me pod streho vzeli; nag sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste me obiskali; bil sem vjet in

ste me rešili.“ Potem mu bodo pravični odgovorili in rekli: „Gospod, kedaj smo te videli lačnega in ti dali jesti? ali žejnega in te napojili? Kedaj smo te videli tujca in te pod streho vzeli? Ali nagega in te oblekli? Kedaj smo te videli bolnega ali vjetega in prišli k tebi?“ Potem bode kralj odgovoril in jim rekel: „Resnično vam povem: Kar ste enemu teh mojih najmanjših bratov storili, to ste meni storili!“ In ker so ti na levi zgrešili skazovati dela usmiljenja svojemu bližnjemu, poreče jim Gospod tiste strašne besede: „Proč od mene vi prokleti! v večni ogenj, ki je hudiču in njegovim pripravljen.“

Nebesa ali pekel, izveličanje ali pogubljenje zavisi od tega, ali je bil človek v tem življenju vaje, biti usmiljen do ubogih, ali če je bil mrzel v tem, ko mu je bilo moč, skazovati dela usmiljenja, ko bi bil hotel. A hitro pozabimo te izreke Zveličarjeve in se zopet povrnemo v mlačnost in neobčutljivost. Ako damo tudi slučajno kak dar ali obiščemo kakega bolnika, je to tako slučajno in redko, da ne smemo upati, da bi nas Bog pri sodbi že zaradi tega postavil na desno stran med blažene. Naše življenje dobi še le znak usmiljenje, ako se vedno vadimo teh čednosti. Zato pa

prav v resnici pomaga vdeleževanje pri Vincencijevi družbi.

A tudi od druge strani nam katolikom Vincencijeva družba obeta mnogo koristi. Sveta cerkev nas uči, da človeku, ki je pri zakramentu svete pokore zadobil odpuščenje grehov, ostanejo še časne kazni, ki se morajo prestatiti ali v tem življenji ali v vicah. Te časne kazni se pa tudi dadó odkupiti; ako spokoren kristjan zadobi odpustke, katere deliti ima oblast katoliška cerkev, tako sme upati, da mu bode Bog odpustil ali vsaj zljajšal trpljenje v vicah. In ravno udom Vincencijeve družbe so podeljeni ti-le odpustki:

I.

Odpustki udom.

1. Popolnoma odpustek udom občnega sveta in tudi okrajnim epravnim svetovalcem enkrat v mescu, ako se skesano spovedó, sv. Rešnje Telo sprejmó in so bili vsaj trikrat pri posvetovanji, ki se vrši štirikrat na mesec.

2. Popolnoma odpustek delavnim udom (tudi takim, ki so že sprejeli imenovani odpustek kot udje pri svetovalstvu), enkrat v mescu, ako se skesano spovedó, sv. Rešnje Telo prejmo in so v mescu vsaj trikrat pri

družbenih zborih ali konferencah, ki se vršé štirikrat vsak mesec.

3. Popolnoma odpustek vsem, ki se sprejmó v družbo, tačas, ko se skesano spovedó, sv. Rešnje Telo prejmo, in vstopijo za prave ude h konferenci, ali za soude krajnemu ali občnemu svetovalstvu.

4. Popolnoma odpustek delavnim in častnim udom.

a) Na praznik sv. Vincencija Pavljanskega (19. julija) ali v osmini.

b) Na praznik brezmadežanega spočetja Marije (8. decembra) ali v nedeljo, ki za tem pride, ako praznik sam ne pade na nedeljo, ali ni preložen po posameznih krajih na kako drugo nedeljo.

c) Prvo nedeljo v postu.

d) Drugo nedeljo po Veliki noči, ako se skesano spovedó, ter so skupno pri sv. maši in sv. Rešnje Telo prejmo in so pri občnih zborih, ki se navadno v tem času obhajajo.

5. Popolnoma odpustek vsem udom ob smrtni uri, ako se skesano spovedó, ali če tisto ni mogoče, obudé popolnoma kes, presladko ime Jezus, ako mogoče z ustmi, ali sicer v srci pobožno kličejo in smrt zaupljivo kot kazen za greh iz Božje roke sprejmó.

6. Popolnoma odpustek vsem udom ob

priliki vsakoletnih skupnih duhovnih vaj, ako so pri njih vsak dan, skesano se spovedó, ob njih sklepu pri sv. maši prej mó sv. Rešnje Telo in molijo za mir med krščanskimi poglavarji, spreobrnjenje krivovercev in poveličanje svete Cerkve.

7. Odpustek 100 dni tistim udom, ki so bili le nekoliko časa pri duhovnih vajah, ako obude popolnoma kes in opravijo imenovane molitve.

8. Odpustek 7 let in 7 kvadragén za vse delavne ude, kolikorkrat vsaj skesano obiščejo konferenco, ubogo družino, šole ali delavnice ubogih ali opravijo kak drug dober del po namenu družbe; dalje, kolikorkrat so pri sv. maši, ki se bere za dušni pokoj kakega uda, kolikorkrat spremijo mrtve reže na pokopališče.

9. Odpustek 300 dni vsem udom družbe, kolikorkrat, bodisi v katerem koli jeziku s potrjim srcem molijo to družbeno molitev: Zahvaljujemo se ti o Bog, za mnoge in velike dobrote, s katerimi si ti družbo sv. Vincencija Pavljanskega itd.

II.

Odpustki dobrotnikom.

1. Popolnoma odpustek vsem dobrotnikom ob smrtni uri, ako se skesano spo-

vedó ali če tega ni mogoče, vsaj obudé popolnoma kes, ime Jezus ako mogoče z ustmi, ali sicer v srei pobožno zakličejo in smrt potrpežljivo in s tolažbo kot kazen za greh iz roke Božje sprejmó.

2. Popolnoma odpustek vsem vernim obojega spola enkrat v mesecu, ako se ske-sano spovedó, sv. Rešnje Telo prejímó in vsak mesec kaj gotovega odrajtujejo občnemu svetovalstvu.

3. Odpustek 7 let in 7 kvadragén vsem vernim obojega spola enkrat v mesecu, ako redno odrajtujejo gotov donesek deželnemu svetovalstvu ali krajnemu opravnemu svetovalstvu.

4. Odpustek enega leta vsem vernim obojega spola enkrat v mesci, ako se podpišejo ali kako drugače zavežejo, da hočejo redno odrajtavati gotov donesek konferencam, katere je občno svetovalstvo sprejelo med svojo družbo.

5. Odpustek 7 let in 7 kvadragén za vse verne obojega spola enkrat v mesecu ob tistih dneh, ko pobirajo za občno svetovalstvo ali za opravilne svetovalce.

6. Odpustek 300 dni za vse dobrotnike družbe, kolikorkrat v katerem koli jeziku molijo družbeno molitev: „Zahvalimo se ti o Gospod, za mnoge in velike dobrote, s

katerimi si družbo sv. Vincencija Pavljanskega“ i. dr.

III.

Odpustki za podpirane reveže.

1. Popolnoma odpustek vernim obojega spola, katere družba podpira, na sv. Božični praznik, na praznik sv. Jožefa (19. sušca), in vsako leto ob konci duhovnih vaj, ako se skesano spovedó, sv. Rešnje Telo prej mó, kako cerkev ali javno kapelo pobožno obiščejo od prvih večernic (ob sklepu duhovnih vaj pa med solničnim vzhodom in zahodom) in pobožno molijo za edinost med kršanskimi poglavarji, spreobrnjenje krivovercev in poveličanje naše matere katoliške cerkve.

2. Odpustek 100 dni osebam, katere družba podpira, kolikorkrat sami ali s svojimi molijo gospodovo molitev in angeljsko češčenje in zraven zakličejo: „Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta, prosi za nas!“ — „sveti Vincencij Pavljanski, prosi za nas!“ naj to molijo v katerem koli jeziku a s potrtem sreem.

Pa tudi v časnih zadevah se ne sme nihče bolj zanašati na usmiljenje in milost Božjo, kakor tisti, ki ima lepo navado, da skazuje usmiljenje svojemu bližnjemu. Usmi-

ljen Gospod bode njegovo molitev veliko poprej uslišal, kakor molitev tega, ki je slabo porabil priliko dobro storiti bližnjemu.

Iz tega, kar smo dosihmal povedali, lahko si vsak sam odgovori na vprašanje: „Ali naj se v takih krajih, kjer je že dobrodelno žensko društvo, osnuje še Vincencijeva družba. Da, prav gotovo; ker taka družba je zelo koristna za dušno zveličanje njenih udov, kakor je za ženske dolžnost skazovati dela usmiljenja, isto tako je tudi to dolžnost mladenčem in možem.

Vsakteri, ki bere to, naj k sklepu premisli še to-le:

1. Ako hočeš še kaj dobrega storiti ta kratek čas, ki ti še ostaja, da ne prideš brez dobrih del in prazen pred sodnika, prizadevaj si, da osnuješ v svojem kraju Vincencijevo družbo z ljudmi svoje vrste, ali se je pa vsaj vdeleži. Naj te ne odstrani trud in nasprotje; nebeško kraljestvo silo trpi, in le silni ga pridobé.

2. Ako si ud družbi, nikar ne odnehaj, ako čez nekaj časa stvar ni več nova in mikavna. Le stanovitnost do konca bode Bog venčal. Šv. Vincencij Pavljanski je rekel, da vé iz skušnje, da vsi, ki skazujejo dela usmiljenja, lahko in mirno umirajo.

3. Ako imaš opraviti z reveži in bolnimi, nikar ne pozabi, da samo upanje, polajšanje ali pomoč ni poglavitna reč, marveč poglavitno je, da imaš srčno usmiljenje do ubogega in to pokažeš, kako zeló si prizadevaš, da povzdigneš njegovo, vso potrto in žalostno dušo zopet k Bogu, ter jo vnameš za vse dobro in za-njo moliš.

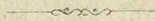
4. Kakor molitev svojo ceno, tako rekoč svojo dišavo dobiva po duši tega, ki moli, tako je tudi z deli usmiljenja. Ako hočeš, da bodo tvoja dela Bogu dopadla, ne varuj se skrbno le vsacega greha, ampak tudi večkrat prejmi svete zakramente po vredni pripravi. To ti bode pripomoglo k ljubezni do Boga, in tako združenje s Kristusom naredi, da so tvoja dela zares v Bogu storjena.

§ 8. Zveza družeb.

Družbe so tako zvezane med sabo, kakor nekateri redovi. Družbe v vsakem kraju imajo jednake naprave in vaje, potem jih skupaj veže deželjsko (provincijalno) svetovalstvo. Za veči okraj, kjer so družbe, imenuje se glavni kraj, ki oskrbuje bolj splošne družbene zadeve. Ti glavni kraji so podvrženi zopet višjemu predstojništvu

ali tako imenovanemu občnemu svetovalstvu ki je sedaj v Parizu, in kjer je bila Vincencijeva družba prvič vstanovljena l. 1833. Vsako leto izide 10 zvezkov tako imenovanih letopisov družbe sv. Vincencija Pavljanškega in se pošiljajo posameznim družbam, da tako zvedó vse važnejše družbene zadeve in zmirom dobé poučevanja in navode. Po drugi strani pa pošiljajo posamezne družbe letno poročilo o svojem stanji in o svoji delavnosti po svojih provincijalnih predstojnikih občnemu svetu. Tako se zveza in edinost teh Vincencijevih družeb, katerih je skoro 3000 po vseh deželah, naravna in vzdržuje.

Razume se samo ob sebi, da so družbe tudi v zajemni zvezi med sabo; kdor je družbenik v kakem okraji in začasno ali stalno pride v drug kraj, kjer je tudi taka družba, ta se tudi tam sprejme po bratovsko kakor ud. Tudi se lahko primeri, da kako družbo podpirajo druge družbe, ako nastane v kakem kraji velika občna potreba ali stiska, n. p. toča, požar, bolezen.

Družbine molitve.

Pred sejo.

V imenu † Očeta in † Sina in † sv. Duha. Amen.

Pridi sv. Duh, napolni srca svojih vernih in vnemi v njih ogenj svoje ljubezni.

V. Pošlji svojega Duha in vse bo pre-stvarjeno.

O. In obnovil boš obličje zemlje.

Molimo.

O Bog, ki si srca vernih z lučjo sv. Duha učil, daj nam v ravno tem Duhu umeti, kar je pravo, in njegove pomoči se vselej veseliti po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

V. Sv. Vincencij Pavljanski.

O. Za nas Boga prosi!

V imenu Očeta itd.

Ob koncu seje.

V imenu Očeta

V. Sv. Vincencij Pavljanski.

O. Za nas Boga prosi!

Molimo.

Predobrotljivi Jezus, ki si v svoji cerkvi sv. Vincencija Pavljana kakor aposteljna svoje goreče ljubezni obudil, napolni svoje služabnike z ravno tisto gorečo ljubeznijo, da naj se zavoljo Tebe veseli s svojim premoženjem in svojo osobnostjo službi ubogih darujejo, ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog vekomaj. Amen.

Za bolnike.

Dodeli o presladki Jezus dobrotnikom ubogih svojo milost, ki si njim, kateri zavoljo tvojega Imena usmiljenje skazujejo, stoterno plačilo in večno zveličanje obljubil. Amen.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vsih nevarnost o častitljiva in blažena Devica. Amen.

Duše vernih mrtvih naj po Božji milosti počivajo v miru. Amen.

V imenu Očeta

Priporoča se bralcem še posebno

KRUH NEBEŠKI

ali:

navod pobožno moliti in častiti
presv. Rešnje Telo.

Drugi pomnoženi natis.

Spisal vp. župnik

Janez Zupančič.

Knjižica je bila letos v škofijskem listu toplo priporočena. Večinoma so molitve vzete iz spisov naj večega častileca presv. zakramenta, sv. Alfouza Ligvorjana.

Cena knjige je, kolikor mogoče nizka: čisti dohodki so odločeni za Vincencijevo družbo, tedaj v podporo revnim in potrebnim. Velja pa vezana v pol usnji 70 kr. vsa v usnji 90 kr., z zlato obrezo. 1 gld. 20 kr.

Zraven teh navadnih pa ima v zalogi tudi bogato in krasno vezane iztise od 2 gl. 50 kr. do 20 gl. cene po lastni izvolitvi

Katoliška bukvarna,
stolni trg št. 6.